

Magdeleine Hutinin elämästä

Magdeleine Hutin syntyi Pariisissa 26.4.1898 ja lähti Algeriaan loka-kuussa 1936, mutta hänen syntymänsä ja Algeriaan lähtönsä väliseltä ajalta ei ole paljoakaan kerrottavaa. Magdeleine ei juuri puhunut elämästään Algeriaan lähtöään edeltävältä ajalta. Tiedämme vain joitakin tapahtumia hänen lapsuudestaan, jotka valmistivat hänen tietään pikkuisareksi. Hän näki monet varhaiset elämänsä tapahtumat toissijaisina verrattuna elämään, jonka alkamista hän niin kaipasi. Katsellessaan kulunutta elämänsä hän huomasi, että varhaisesta lapsuudesta lähtien häntä oli johdatettu. Kaikki elämäkerralliset yksityiskohdat osoittavat Jumalan vaikutuksen hänen elämässään ja ne liittyvät hänen elämäänsä pikkuisarena.

Niin jokaisesta tapahtumasta tuli pala mosaiikkia kertomuksessa pyhydestä. Lyhyt katsaus hänen elämäänsä osoittaa, että tummat jaksot olivat myös oleellisia osia hänen matkallaan. Se, mikä tuotti tuskaa, pysyi, mutta sillä oli tarkoitus. Hän piti tällaisia säikeitä merkittävinä osina elämänsä kudoksessa. Jo lapsena ja myöhemmin pikkuisarena hän oli uskollinen omalle kertomukselleen. Sellainen uskollisuus antoi lapsuuden vammojen tulla syvän inhimillisen tuskan tiedostamisen lähteeksi. Se kasvoi vastustamattomaksi tarpeeksi tehdä kaikki, mikä oli hänen vallassaan, niin että muut ihmiset säästyisivät sellaisilta kokemuksilta.

Se seikka, että hän oli usein sairas ja hänen kaipauksensa seurata Charles de Foucauldin jalanjälkiä Afrikassa saivat ihmiset hymyilemään hyväntahtoisesti. Monet muut olisivat luopuneet sen ristiriidan vuoksi, joka vallitsi hänen toiveensa ja todellisten voimiensa kesken ja lopulta siinä, mikä oli realistisesti mahdollista ja saavutettavissa. Mahdoton rohkaisi häntä. Milloin ikinä luopuminen tai kompromissi nousi esiin, Magdeleine pysyi sitkeästi suunnitelmassaan toimia rohkeasti. Esteiden kohtaamisesta tuli voima, joka työnsi häntä eteenpäin ja sana ”mahdoton” motivoi häntä vielä enemmän. Kysymys ei ollut jostakin harjoituksesta, jonka avulla mitata rajojaan siinä, miten pitkälle voisi mennä. Se oli hänen tapansa selvittää, oliko jokin inhimillisesti katsoen mahdotonta vai tuliko mahdoton Jumalalta. Hänen silmissään Jeesus oli ”mahdottoman mestari”. Sen vuoksi hän usein mietiskeli ihmisen mielettömyyden ja jumalallisen viisauden välistä yhteyttä. Hän huomasi, että jokin asia voi olla jumalallista viisautta Jumalan silmissä, mutta ihmisten silmissä se oli

mielettömyyttä. Oivallus, että ”mielettömästä” voi tulla viisautta Jumalan edessä, auttoi Magdeleinea pitämään tiukasti kiinni sisimmässään olevasta näystä. Hänen terveytensä ei ollut lainkaan hyvä, kun hän vihdoinkin lähti Algeriaan. Hän näki ympärillään pilkallisia ilmeitä ihmisten katsoessa epätavallista näkyä, kun hauras iäkäs nainen, hänen äitinsä, ja kaksi nuorta huonokuntoista naista olivat menossa ulkomaille. Mutta hän pysyi päättäväisenä. ”Herra ei näytä kiinnittävän huomiota ihmisen järkeilyyn tai valitsemiensa työkalujen laatuun! Mikä ihmisen silmissä on mielettömyyttä, on muuttunut jumalalliseksi viisaudeksi.”

”Mielettömyys ja viisaus” ovat vain yksi niistä paradokseista, joiden avulla Magdeleine yritti ilmaista uskoaan ja pyrkimyksiään. Tilanteissa, joissa sanat rajoittivat liikaa hänen rakkautensa syvyyden ilmaisemista, hän käytti paradokseja yrittäessään löytää syvemmän merkityksen. ”Mielettömyyden ja viisauden” lisäksi hän käytti ilmaisuja ”purkaa ja rakentaa”, ”kaikki tai ei mitään”, ”kasvaa ja tulla pienen lapsen kaltaiseksi” ja ”vahva ja lempeä”. Näihin ilmaisuihin kätkeytyy Jumalan yhteydessä eletyn elämän rikkaus ja todellisuus, vaikka ne kuvaavatkin toisilleen täysin vastakkaisia kokemuksia.

Sen voimattomuuden vuoksi, joka johtui hänen omasta heikkoudestaan ja sairaudestaan hän tunsi, että kärsimystä ja iloa ei voi erottaa toisistaan ja että kärsimys voi muuttua iloksi.

Sanonnat ”minä en ole mitään, minulla ei ole mitään enkä pysty tekemään mitään” olivat rauhallisen antautumisen ilmaisuja, jotka syntyivät hänen vakaumuksestaan, että Jumala on kaikki, Jumalalla on hallussaan kaikki ja että hän voi tehdä kaiken. Hänen oma asenteensa oli olla ”ei mitään”, vähentyä, avautua kohti Jumalaa niin, että vähäisyys täyttyisi. Hänellä oli hyvin vahva luonne ja koko hänen elämästään voidaan tehdä yhteenveto, jossa yhdistyvät jännite rautaisen tahdon ja järkähtämättömän lujjuuden sekä samaan aikaan täydellisen kykenemättömyyden ja heikkouden kanssa. Eläminen tällaisessa jännitteessä oli mahdollista vain, jos nämä kaksi todellisuutta olivat olemassa vierekkäin eikä kummankaan läsnäoloa kielletty.

Kyky sitoutua tällaiseen ilmeiseen hupsuuteen samoin kuin näennäiseen ristiriitaisuuteen, jolla se ilmaistiin, oli peräisin syvällisestä luottamuksesta ”Mahdottoman Mestariin”. Koko Magdeleinein elämä voidaan koota seuraaviin sanoihin: ”Jumala otti minua kädestä ja seurasin häntä

sokeasti. ... näennäisessä pimeydessä, joka ei olisi voinut olla syvempi, mitä hämmäntävimmässä ihmisen keinojen vajavuudessa mutta silti rajattoman luottavaisena kaikkivoipaa 'Jeesusta, Mahdottoman Mestaria' kohtaan!"

On hämmästyttävää nähdä, miten tämä luottamus Jumalaan hänen elämänsä jokaisella askeleella ja hänen halukkuutensa seurata sokeasti painoivat leimansa kaikkiin sääntökunnan perustamisen vaiheisiin. Katsellessaan kulunutta elämäänsä Magdeleine kuvaili matkaansa kulkemisena pitkän pimeän tunnelin lävitse silmät suljettuina varmana siitä, että tunnelin päässä hän tulisi ulos kirkkaaseen valoon.

Lapsuusajan vaikutteita

Joseph ja Jeanne Hutin solmivat avioliiton Nizzassa Ranskassa 1888 ja saivat kuusi lasta, neljä poikaa ja kaksi tyttöä. Elisabeth Marie Magdeleine oli heistä nuorin. Perheen juuret olivat Itä-Ranskassa ja niinpä Magdeleine tunsikin olevansa vahvasti sidottu Lorraineen, "hänen omaan maa-hansa".

Hänen isänsä oli vammainen ja sillä oli vaikutuksensa perheen elämään. Hän oli ollut armeijan lääkärinä Pohjois-Afrikassa. Siellä ollessaan hänen jalkansa murtui, kun hän putosi hevosen selästä eikä sen vuoksi saanut ratsastaa kuuteen kuukauteen. Eräänä päivänä kuitenkin noin viisi- tai kuusivuotias kurkkumätää sairastava pikkupoika tuotiin hänen luokseen. Oli selvää, että lapsi kuolisi ilman seerumia, jota oli saatavissa vain Tunisista, 60 kilometrin päästä. Ketään muuta ei ollut paikalla, joka olisi voinut lähteä hakemaan sitä, ja niinpä Joseph Hutin nousi hevosen selkään, vaikka häntä oli kielletty ratsastamasta, asettaen oman elämänsä alttiiksi. Lapsi parani, mutta Magdeleine isän vammat olivat niin pahat, ettei hän voinut enää toimia sotilaslääkärinä ja niinpä hänet siirrettiin varhain eläkkeelle. Rakkaudesta muslimipoikaa kohtaan hän oli tuhonnut uransa. Tämän jälkeen hänen oli vaikea löytää vakinaista työtä. Hänen eläkkeensä riitti hädin tuskin perheen tarpeisiin. Mutta Magdeleine ei koskaan kuullut hänen katuvan toimintaansa, jota hänen esimiehensä pitivät luonnollisesti "hulluutena". Hänen mielessään säilyi rakkaus arabikansoja kohtaan ja hän istutti sen tyttärensä sydämeen. Hän sai isältään tämän perinnön, joka oli hänen elämänsä kannalta ratkaiseva.